

Al Doilea Om - Fiul lui Dumnezeu

23 iunie 2005

Gili Cârstea

Credința lui Isus, alături de legea lui Dumnezeu, sunt cele două trăsături fundamentale ce definesc grupul de oameni din vremea sfârșitului care se vor împotrivi cu succes fiarei și decretului ei de moarte.

Credința lui Isus va fi credința lor, deoarece caracterul lui Isus va fi caracterul lor. Aici intervine un lucru interesant. Isus credea și declara că Tatăl locuiește în El. Aceasta era explicația Lui pentru toate minunile de vindecare pe care le făcea. El nu spunea că Fiul locuiește în El, deși așa s-ar deduce din felul în care vede biserica natura lui Hristos. Din această perspectivă, El ar fi trebuit mai degrabă să spună că Și-a luat un trup uman.

Perspectiva corectă este aceea că Domnul Hristos a fost al doilea Adam, Fratele nostru mai mare, un om din sămânța lui David, făcut părtaș de natură divină, un templu al lui Dumnezeu. Doar astfel are rost referirea la neprihănire sau păzirea legii. Dar acestea au fost „atunci.” Care este situația acum?

Cine este Cel ce stă acum pe tronul Tatălui Său? Mai este El „Fiul omului,” sau acesta a rămas doar un titlu onorific? Mai păstrează El credința pe care a avut-o când era pe pământ, aceea că Tatăl locuiește în El? Mai este adevărat că El este „din sămânța lui David,” și ar fi potrivit să fie încă numit Fiul omului? Dacă am putea să-L întrebăm acum, ne-ar răspunde El că Tatăl încă locuiește în El, sau această locuire a fost o fază provizorie, potrivită pentru viața Sa pământească?

Psalmul 24 devine foarte interesant, dacă socotim că în el este vorba despre Omul Isus Hristos. Aici se pune întrebarea care a răscolit conștiința ființelor create de când a început războiul în cer. Ea are însă un ecou puternic în inimile familiei omenești despărțite de Dumnezeu.

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? (Ps 24:3).

Muntele Domnului, o poziție râvnită de anumiți îngeri sclipitori, „este muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,” locul de reședință al Servului servilor. Răspunsul vine imediat:

„Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună, și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeu mântuirii lui. Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Fața Ta, Dumnezeu lui Iacov” (Ps 24:4-6).

Dacă înțelegem că aici este vorba de Omul Isus Hristos, începem să căpătăm răspunsuri la întrebările de mai sus. Dacă Mântuitorul, care S-a suit la muntele Domnului după realizarea planului de mântuire, este Fiul lui Dumnezeu din veșnicii care doar a luat o formă omenească, demonstrația Lui nu înseamnă nimic pentru oameni. Pentru Dumnezeu să trăiască în sfințenie nu este o provocare, ci o stare normală. Nu se poate spune că El a biruit păcatul, sau că a trăit în neprihănire prin credință. Dumnezeu este despărțit de păcat prin natură, și deci nu poate fi un exemplu de urmat pentru oameni păcătoși.

Astfel, Cel ce S-a suit la muntele Domnului a fost un membru al familiei omenești făcut părtăș de natură divină după regulile care guvernează universul din veșnicii. Prin El, cerul a demonstrat că ființele păcătoase, despărțite de Dumnezeu, pot fi aduse la sfințenie, pot fi vindecate prin reconectarea la izvorul vieții. S-a demonstrat că atunci când natura umană se unește cu natura divină, păcatul este anihilat complet și își pierde toată puterea. În Hristos, familia umană s-a unit cu familia divină, iar El a devenit începătorul unei noi familii de oameni, în care desprinderea de izvorul vieții a fost remediată. Universul a văzut că părtășia de natură divină nu numai are puterea să garanteze o viață fără păcat, dar are însușirea măreață de a recupera ființe care se nasc moarte în păcat. Doar așa are rost denumirea pe care Pavel o dă lui Hristos, aceea de al doilea Adam, al doilea Om.

Interesant ce se întâmplă cu acest Al Doilea Om atunci când ajunge în cer. Un crainic anunță: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!” (Ps 24:7). Dar îngerii întrebă mirați: „Cine este acest Împărat al slavei?”

Sigur că aici este o figură de stil, un dialog pregătit pentru noi spre a înțelege corect acel eveniment glorios când Fratelui nostru mai mare I S-a oferit un nume „mai presus de orice nume” și a fost așezat la dreapta Tatălui, pe muntele adunării dumnezeilor. Îngerilor li s-a prezentat o Ființă de o nouă ordine în univers, pe care ei o urmăriseră cu atenție în lucrarea ei pământească. Sunt anunțați cu bucurie că Tatăl Îi oferă acestei noi Ființe funcțiile și autoritatea de Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor, iar motivul principal al acestei numiri pare a fi descris în răspunsul care se oferă întrebării puse de ei, la anunțul că a sosit un împărat al slavei. Îngerii întrebă din nou: „Cine este acest Împărat al slavei?” Se răspunde: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte” (Ps 24:8).

Ce fel de lupte a purtat Al Doilea Om? Lupta Lui cea mare a fost descoperirea slavei lui Dumnezeu – care este caracterul Lui – în bezna care acoperea nu numai planeta Pământ, dar și o bună parte a universului. Minciunile heruvimului de la cartierul general despre caracterul lui Dumnezeu produsese o explozie mortală în rândul locuitorilor cerului, făcându-i să se desprindă de izvorul vieții. Valuri valuri de îngeri sfinți se desprindeau de natura lui Dumnezeu, amăgiți că locuirea Sa în ei este un sistem al sclaviei.

Al Doilea Om a arătat ce poate face Dumnezeu, chiar pentru omul căzut, atunci când acesta devine părtaș de natură divină. Tot ce era necesar pentru aceasta era o descoperire a caracterului lui Dumnezeu:

„Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (ST 20 ian 1890).

Aceasta a fost lupta majoră a Fiului omului, iar El a realizat-o cu succes. Rezultatul acestei lupte este atât de eficient, încât oameni din orice seminție, neam și popor vor accepta descoperirea Lui despre Tatăl, se vor încrede total în fundamentul guvernării divine și vor fi făcuți și ei părtași de natură divină. Câștigarea lor, la rândul ei, va așeza universul într-o stare de pace și siguranță veșnică. Ei vor fi garanții libertății, în special în sensul că experiența lor va oferi oricui libertatea de a se desprinde de izvorul vieții, și de a fi lăsat să culeagă personal consecințele, fără ca alții să presupună de aici că dispariția lor este o pedeapsă impusă de Dumnezeu pentru neascultare. Cei 144.000 vor fi făcuți părtaș de natură divină în timp ce sunt în viață, în mijlocul păcatului, în timpul ispășirii finale pentru cei vii, trăind așa cum a trăit Hristos și aducând marea controversă la un final ireversibil.

Dacă putem crede ce spune despre ei Martorul Credincios, ei vor fi invitați pe muntele adunării dumnezeilor alături de Capul noii familii apărute, familia divino-umană.

Ei vor accepta noua poziție cu umilință, cu reverență alături de Servul servilor, dar nu vor uita niciodată cui datorează viața, fericirea și libertatea în neprihănire.